

mer saa vi et Aktieselskab gaa fallit. Man benyttede de juridiske Former til at bedrage sine Medmennesker uden at blive straffet. Man dannede et Aktieselskab, som slet ikke var noget Aktieselskab, og under denne Form bedrog man sine Medmennesker. Det er uhyggelige Forbrydelser, der er Tale om i dette Lovforslag, men jeg siger, at man har lige saa uhyggelige eller endnu uhyggeligere Forbrydelser, som den højtærede Justitsminister ikke har tænkt paa at ramme ved særlige Foranstaltninger. Jeg vil tage et saadant Eksempel som, at en Storbedrager, en Bankdirektør, en Aktieselskabsformand eller lignende benytter sin Stilling til Svindele og derved maaske ruinerer Hundreder af fattige Familier. Tænk Dem en Forbrydelse, som i mange Tilfælde kan gaa ustraffet hen, fordi Statens juridiske Former ere saadanne, at hvis vedkommende er hensynsløs og klog nok, kan han undgaa at komme i Konflikt med Straffeloven, tænk Dem en saadan Forbrydelse, hvor der ikke er de Undskyldninger, der kunne være i slet Opdragelse og daarlige Samfundsforhold, tænk Dem en Mand, som maaske udelukkende af Egennytte ruinerer Hundreder, ja maaske Tusinder af Hjem, hvor Familiefaderen og Moderen have paalagt sig alle Savn og ikke have tilladt sig en eneste Glæde for at samle en lille Smule op, der kunde være dem til Hjælp i deres Alderdom eller under Sygdom eller til Børnenes Opdragelse, og saa er Summen med eet Slag tabt, svindelset bort af en eller anden Storbedrager, som maaske gaar fuldstændig fri. Og rammes han endelig og faar en forholdsvis lille Straf, saa beholder han sin private Formue, sin Villa og sin Landauer. Sligt kan ikke rammes efter den nugældende Straffelovgivning.

Den gældende Straffelov kunde trænge til Revision, den er helt igennem en Klasselov. Det fremgaar deraf, at Tyveri efter den straffes forholdsvis strengt, men Bedrageri straffes forholdsvis mildt, thi Tyveri er de fattiges Forbrydelse, men Bedrageri er særlig de riges. Den nuværende Straffelov er en saa udpræget Klasselov som vel muligt, den trænger til en grundig Revision fra Ende til anden. Og saa kommer den højtærede Justitsminister med en lille Lap af middelalderlig Oprindelse til at sætte paa denne i Forvejen forældede Straffelov, og det sker paa et Tidspunkt, hvor hele den juridiske og kriminalistiske Verden er optaget af Overvejelser og Tanker, der, naar de en Gang trænge sejrrig

ud i Livet, vil reformere hele vort nuværende Fængselsvæsen og Retsvæsen fra Bunden af, hvad det sandelig ogsaa trænger til.

Jeg er hidtil gaaet ud fra, at Motiverne ere rigtige, at Justitsministeren har Ret i, at der i hvert Fald paa visse Felter i Samfundet er en Tilbagegang i Kultur og en tiltagende Raahed. Jeg har sagt, at hvis dette er Tilfældet, var det ikke det første, der skulde gøres, at indføre barbariske Straffemidler, som neppe ville vise sig hensigtsmæssige eller frugtbringende, men saa skulde man gribe i sin egen Barm og tænke over, hvad der er forsømt, og hurtigst muligt raade Bod derpaa, og derved stoppe Aarsagerne til dette Fænomen. Men det er et Spørgsmaal, om ikke Motiverne i høj Grad ere overdrevne, om der i Virkeligheden er en saadan tiltagende Raahed. Jeg har talt om, at mange Ting i det nuværende Samfund naturnødvendig maa medføre noget saadant, men paa den anden Side er der ogsaa modvirkende Aarsager. Der er hele Fagforeningsbevægelsen, der er den i de senere Aar saa stærkt voksende Ædruelighedsbevægelse, der er Demokratiets Udvikling, der er den almindelige Valgret, Skoleundervisningen o. s. v. Spørgsmaalet er nu, om denne Forraaelse i Virkeligheden er af den Art, at den kræver saa ekstraordinære Midler, som Justitsministeren her foreslaar. Justitsministeren fremsætter jo en Statistik. Det er den mærkeligste Statistik, jeg har set. Den er meget enkel og lige til, det er bare Tal for Voldsforsøelser i Aarene 1871—1901, og af dette synes at fremgaa, at Forbrydelsernes Antal er tredoblet, medens Folkemængden ikke en Gang er fordoblet. Altsaa Forbrydelserne tiltage stærkere end Folkemængden. Jeg har lagt Mærke til, at der mangler et Par Aar, jeg ved ikke, af hvad Grund, Aarene fra 1895—97 mangle, medens man ellers holder sig til fem Aar ad Gangen, springes der fra 1895 et Par Aar over, og man tager Aarene fra 1897—1901, men det har mindre at sige. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har saa fuldstændig Ret i, at disse Tal i deres Nøgenhed intet bevise, thi det, det kommer an paa, er, om man behandler disse Forsøelser paa samme Maade nu som tidligere. Der har det ærede Medlem jo fuldstændig Ret i, at man nu er langt strengere og drager langt flere af disse Forsøelser ind under Behandling end tidligere, og dertil kommer, at disse Forsøelser nødvendigvis i de sidste fem Aar have maattet tiltage i stærkere Grad. Vi